

заслужила тоя лють езикъ? . . . Съ какво станахъ
достойна за унижение и обида? Нъ азъ трѣбова да
мълча. Отечество то ме отрита : то неште мои ти услуги.
То гине, то се бори : азъ съмь осъдена да се мъча въ
бесилюето си ; всичко, което мога да направя, то е
да охкамъ и да плача. Като само това ми иде отрѣки,
пада ли ми се друго, освѣнъ да мълча, когато ме оби-
ждатъ? . . . Балкански, прѣзрѣние ли ме замѣсти въ
сръдце то ти, недостойна ли станахъ да държа единъ
кътъ въ него, или отечество то е на тѣсно при мене?
. . . . Отъ кога прѣстана да вѣрвашъ, Балкански, че
най-голѣмата честь за мене, едничко то, за което жед-
нѣе душа та ми, е това да умра съ тебе . . . Защо
споминяшъ за онаи Олга, която се хранеше съ мечти
и измами? . . . Отколѣ е тя прѣстанала да съшτες-
твова . . . Загина тя, загина съ свои ти мечти и из-
мами . . . Нѣ . . . Отъ тия мечти и измами останала
е една. Кажи ми, Балкански, блуждая ли дѣто лѣста
душа та си съ честь та да пролѣя кръвъ та си за оте-
чество то? . . . Голѣма ли ти се види тая честь за
една жена? . . . Трѣбова ли да ти се моля, Балкан-
ски, за да ми обречешъ тая честь? Кажи, и азъ ште
падна на колѣнѣтъ ти . . . Може би тогава да се
смилишъ . . . Или ако, заблудена до сега, азъ съмь
осъдена да вида и тая си измама разбита, кажи ми
това отъ сега . . . Боишъ ли се да бъдешъ открѣвенъ?
. . . . Ако сръдце то ми ти се види много малко за да
побере толкова доблѣсть, зашто ми го не кажешъ? . . .
Когато отечество то изисква всички ти ти грижи, зашто
да носишъ товаръ тъ на една недостойна за него лю-
бовъ? Отъ тоя товаръ азъ съмь готова да те избавя...
И азъ шта умра честита, като смрътъ та ми те повръ-
шта цѣль на отечество то . . . (Гърми).

Балкански, (като я хваща за
ръцѣтъ).

Усъмнилъ ли съмь се нѣкога, Олго, въ доблѣсть
та на сръдце то ти? . . .

Олга.

И така, Балкански, азъ мога гърдо да издигна